

Червоний грім гроби порозкидав, —
Усе безбарвне має повмирати.
В підпілля — дні, будівлі і споруди.
Горлянку — півень, й сіре — хто куди.

Із людських тіл й конячих акведук —
По яблука, що — пильно — Гесперіди.
Фортецю з коників на мить спорудив
Доц, що галери — в корабельний док.

В кармінні смуги виштовхали хиже.
Гроза стовкла спорідненість, і схожість,
І рештки хламу — у площини вищі.

Все стало ширше і водночас вужче, —
Сплатили існуванню кволий чинш,
Ще нетямущих блискавки товчуть,

Та простір міниться, жолобиться, тече.